

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.063 van 23 juni 2011
in de zaak A. 196.602/XIV-32.251**

In zake : Hussein MOHAMMADI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marina Janssens
kantoor houdend te 2440 Geel
Leeks 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stefaan Verbouwe en Francis Chaffart
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 mei 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 29 maart 2010 waarbij wordt besloten dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002, zodat de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij voor de verzoeker van rechtswege vervalt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marina Janssens, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Alexander Billiet, die loco advocaten Stefaan Verbouwe en Francis Chaffart verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 19 januari 2010 een asielaanvraag in. Hij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december

1994. Hij wordt op 19 januari 2010 onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

De identiteit van de minderjarige wordt vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen. Er is twijfel in verband met de ingeroepen minderjarigheid. De dienst Voogdij wordt gevraagd een leeftijdsonderzoek uit te voeren.

Op 12 februari 2010 vindt een “identificatiegesprek bij twijfel aan de leeftijd” plaats met de dienst Voogdij. Hierbij legt de verzoeker een originele taskara, afgegeven in Ghazni, Afghanistan, voor die vermeldt dat hij geregistreerd stond als 14-jarige in 2007.

Op 12 februari 2010 ondergaat de verzoeker een tandheelkundig en radiologisch onderzoek in het kader van de chronologische leeftijdsbepaling, uitgevoerd door Prof. Dr. G. Willems, Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël, KULeuven. Uit het onderzoek concludeert de behandelende arts “met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat MOHAMMADI Hussein op datum van 12-02-2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar (...).”.

Op 8 maart 2010 onderzoekt de Federale Politie, Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter bestrijding van Valsheden Documenten, het door de verzoeker voorgelegde identiteitsdocument en komt tot het besluit dat het om een totale vervalsing gaat.

Op 29 maart 2010 besluit de dienst Voogdij dat de plaatsing onder haar hoede van Hussein MOHAMMADI van rechtswege vervalst op de datum van de kennisgeving van de beslissing.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voert de verzoeker het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 22 DECEMBER 2003 TOT UITVOERING VAN TITEL XIII, HOOFDSTUK 6 "VOOGDIJ OVER NIET-BEGELEIDE MINDERJARIGE VREEMDELINGEN" VAN DE PROGRAMMAWET VAN 24 DECEMBER 2002, EN, VAN ARTIKEL 27 VAN HET WETBOEK VAN INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT

Doordat,

De heer Minister van Justitie de bestreden beslissing heeft genomen met schending van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002.

Terwijl,

Artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002 bepaalt:

"De dienst Voogdij gaat over tot de identificatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling en controleert zijn verklaringen betreffende zijn naam, nationaliteit en leeftijd inzonderheid door middel van zijn officiële documenten of van de inlichtingen verstrekt door de consulaire of diplomatieke posten van het land van herkomst of van doorvoer, of van elke andere inlichting, voorzover dit verzoek om inlichtingen de minderjarige of zijn familie die zich in het land van doorvoer en/of herkomst bevindt, niet in gevaar brengt."

Artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002 bepaalt dat de dienst Voogdij, indien twijfel wordt gekoesterd omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek laat uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

Nu er een authentiek officieel identiteitsbewijs voorligt, te weten een originele taskara, kan er over de leeftijd van verzoeker niet meer worden getwijfeld.

Officiële documenten hebben immers voorrang op het medisch onderzoek ter bepaling van een 'vermoedelijke' leeftijd.

Zulks blijkt uit artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat de identiteit van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waaronder zijn leeftijd, allereerst moet worden vastgesteld aan de hand van zijn officiële documenten.

Rb. Hasselt, 25 februari 2008, JDJ, nr. 278, oktober 2008, p. 37:

"Conformément à l'article 46 du Code civil et à l'article 27 du Code de droit international privé, ces pièces ont valeur de preuve et le tribunal leur accorde

une valeur de preuve supérieure à celle de l'examen médical de détermination de l'âge effectué par le Service des Tutelles."

"Overeenkomstig artikel 46 van het Burgerlijke Wetboek en artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht hebben deze stukken bewijskracht en de rechtbank kent hen een hogere bewijskracht toe dan aan het medisch onderzoek tot bepaling van de leeftijd uitgevoerd door de Dienst Voogdij."

De stukken betroffen een geboorteverklaring en een paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade alsook een taskara.

In casu wordt er niet getwijfeld aan de echtheid van zijn taskara, zodat de identiteit van verzoeker, en dus ook zijn leeftijd, kan worden vastgesteld aan de hand van die taskara.

Artikel 27, § 1 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23."

Aangezien de Dienst Voogdij weigert de geldigheid te erkennen van zijn taskara, zal verzoeker het beroep voorzien in artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht instellen.

Zodat,

De heer Minister van Justitie heeft de bestreden beslissing, bijgevolg, genomen met schending van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, en, van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Het middel is gegrond."

5. De verzoeker herhaalt in zijn memorie van wederantwoord integraal het in zijn inleidend verzoekschrift uiteengezette middel en voegt er aan toe dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord voor het eerst opwerpt dat de door hem voorgelegde taskara een "totale vervalsing" zou uitmaken zonder dat zij enig stuk voorlegt om dit nieuwe standpunt te ondersteunen, terwijl zij in de bestreden beslissing sprak over een "originele taskara, waarvan de bewijskracht niet van aard was om het resultaat van het medisch onderzoek te weerleggen". Hierdoor zou de verwerende partij niet aannemelijk maken dat de voorgelegde taskara een vervalsing zou uitmaken.

Beoordeling

6. De verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002 en van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR), nu de bestreden beslissing voor de leeftijdsbepaling voorrang verleent aan het medisch onderzoek, terwijl hij een authentiek officieel identiteitsdocument, namelijk een “taskara” heeft voorgelegd.

Bij zijn binnenkomst in het Rijk had de verzoeker, die verklaarde minderjarig te zijn, geen documenten bij zich die een controle van zijn identiteit en leeftijd mogelijk maakten. Er werd twijfel geuit over de ingeroepen minderjarigheid, zodat de dienst Vreemdelingenzaken aan de dienst Voogdij vroeg om over te gaan tot een medisch onderzoek.

Artikel 7, § 1, eerste lid, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002 bepaalt dat wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts dient te laten uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

De dienst Voogdij handelde bijgevolg conform de Voogdijwet, toen zij in casu verzoekers leeftijd liet vaststellen door een medisch onderzoek.

Uit het medisch onderzoek blijkt dat de verzoeker op 12 februari 2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar. Dit is het determinerend motief waarop de beslissing omtrent het verval van de hoede door de dienst Voogdij steunt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat de dienst Voogdij het document dat op 12 februari 2010 werd aangebracht, in overweging heeft genomen en heeft laten onderzoeken, maar heeft vastgesteld dat de bewijskracht ervan niet van die aard is dat ze het resultaat van het medisch onderzoek kan weerleggen.

Dit document maakt immers een totale vervalsing uit, zoals de verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord. Dit stemt overeen met de door de verwerende partij overgelegde stukken waarop de Raad vermag acht te slaan. Dergelijk vals stuk heeft geen enkele bewijskracht, zodat de dienst Voogdij terecht kon vaststellen dat het niet kan opwegen tegen het resultaat van het medisch onderzoek.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In een tweede middel voert de verzoeker het volgende aan:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE WET VAN 22 AUGUSTUS 2002 BETREFFENDE DE RECHTEN VAN DE PATIËNT

Doordat,

De heer Minister van Justitie de bestreden beslissing heeft genomen met schending van artikelen 7 en 8 van de Wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt.

Terwijl,

De omzendbrief van 19 april 2004 betreffende de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij en de identificatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, B.S., 29 april 2004 bepaalt dat, ingeval de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts laat uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

In de omzendbrief wordt opgelegd dat bij de uitvoering van het medisch onderzoek rekening moet worden gehouden met de bepalingen van de Wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt. De omzendbrief verwijst uitdrukkelijk naar artikel 8, §1, 1ste en 2de lid, en § 4, 1ste lid:

"§ 1. De patiënt heeft het recht om geïnformeerd, voorafgaandelijk en vrij toe te stemmen in iedere tussenkomst van de beroepsbeoefenaar.

Deze toestemming wordt uitdrukkelijk gegeven behalve wanneer de beroepsbeoefenaar, na de patiënt voldoende te hebben geïnformeerd, uit de gedragingen van de patiënt redelijkerwijze diens toestemming kan afleiden.

§ 4. De patiënt heeft het recht om de in § 1 bedoelde toestemming voor een tussenkomst te weigeren of in te trekken."

Voorafgaandelijk aan het medisch onderzoek van 12 februari 2010 heeft verzoeker geen gesprek gehad met de arts die het onderzoek zou uitvoeren.

Bijgevolg heeft verzoeker niet kunnen instemmen met de tussenkomst van de arts en de uitvoering van het medisch onderzoek.

Artikel 7 van de Wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt

bepaalt:

"§ 1. De patiënt heeft tegenover de beroepsbeoefenaar recht op alle hem betreffende informatie die nodig is om inzicht te krijgen in zijn gezondheidstoestand en de vermoedelijke evolutie ervan.

§ 2. De communicatie met de patiënt geschiedt in een duidelijke taal."

Er was bij het medisch onderzoek geen tolk aanwezig die een gesprek tussen verzoeker en de arts mogelijk had kunnen maken.

Artikel 7 van de Wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt bepaalt dat de patiënt het recht heeft zich te laten bijstaan door een vertrouwenspersoon.

Verzoeker werd tijdens het medisch onderzoek niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon. Hij werd van het bestaan van dit recht zelfs niet ingelicht voorafgaandelijk aan het medisch onderzoek.

Zodat,

Uit de bestreden beslissing moet worden afgeleid dat de heer Minister van Justitie de bestreden beslissing heeft genomen zonder de fundamentele rechten van verzoeker als patiënt te respecteren.

De heer Minister van Justitie heeft de bestreden beslissing, bijgevolg, genomen met schending van artikelen 7 en 8 van de Wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt.

Het middel is gegrond.”.

8. De verzoeker herhaalt in zijn memorie van wederantwoord integraal het in zijn inleidend verzoekschrift uiteengezette middel en voegt er aan toe dat het de arts is - en niet de dienst Voogdij - die de patiënt voorafgaandelijk informeert en dat deze, nu er geen tolk aanwezig was, geenszins een impliciete toestemming kon afleiden uit zijn gedragingen. Daarenboven werpt hij nog op dat de heer Baes van de dienst Voogdij zich wellicht heeft opgedrongen als “vertrouwenspersoon”, doch dat hij hem in geen geval heeft kunnen aanduiden als zijn vertrouwenspersoon.

Beoordeling

9. De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7 en 8 van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt, nu hij voorafgaandelijk aan het medisch onderzoek geen gesprek heeft gehad met de arts die het onderzoek zou uitvoeren en dus niet heeft kunnen instemmen met de tussenkomst van de arts en de uitvoering van het medisch onderzoek. Bovendien was er bij het medisch onderzoek geen tolk aanwezig die een gesprek tussen de

verzoeker en de arts mogelijk had kunnen maken en werd de verzoeker niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon.

In hoofddorde wordt er op gewezen dat voornoemde wet niet van toepassing is op de verzoeker, nu hij niet als een patiënt kan worden beschouwd in de zin van de artikelen 7 en 8 van deze wet. Voor de toepassing van deze wet dient onder “patiënt” te worden verstaan “de natuurlijke persoon aan wie gezondheidszorg wordt verstrekt, al dan niet op eigen verzoek” (art. 2, 1°). Onder “gezondheidszorg” wordt begrepen “Diensten verstrekt door een beroepsbeoefenaar met het oog op het bevorderen, vaststellen, behouden, herstellen of verbeteren van de gezondheidstoestand van een patiënt of om de patiënt bij het sterven te begeleiden” (art. 2, 2°). In casu werd het medisch leeftijdsonderzoek niet gevoerd om aan verzoeker “gezondheidszorg” in de zin van deze wet te verstrekken, doch louter om na te gaan of hij al dan niet minderjarig is. Bijgevolg kan de schending van de artikelen 7 en 8 van de Patiëntenrechtenwet niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Subsidiair wordt er op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voorafgaandelijk werd ingelicht over het medisch onderzoek blijkens het identificatiegesprek met de dienst Voogdij op 12 februari 2010 in aanwezigheid van een tolk Dari.

De verzoeker was aldus op de hoogte van hetgeen het leeftijdsonderzoek inhield en hij kon er zich, indien hij dat wenste, te allen tijde tegen verzetten. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hem het recht om vrij in te stemmen met het medisch onderzoek of het te weigeren zou zijn ontzegd. Hij brengt overigens geen enkel element aan, waaruit zou blijken dat hij zich zou hebben willen verzetten tegen de uitvoering van het leeftijdsonderzoek.

Waar de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog aanvoert dat het de arts is -en niet de dienst Voogdij - die de patiënt voorafgaandelijk informeert, laat hij na in concreto aan te tonen op welke wijze zijn belangen hierdoor zijn geschaad. De verzoeker toont geenszins aan dat de inlichtingen die hem door de dienst Voogdij verstrekt werden onjuist, onvolledig of impertinent waren.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. In een derde middel voert de verzoeker het volgende aan:

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT

Doordat,

De heer Minister van Justitie de bestreden beslissing heeft genomen met schending van de motiveringsplicht.

Terwijl,

De beslissing van 29 maart 2010 wordt gemotiveerd als volgt:

"Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Mohammadi Hussein op datum van 12 februari 2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar"

De omzendbrief van 19 april 2004 betreffende de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij en de identificatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, B. S., 29 april 2004 bepaalt dat, opdat de dienst Voogdij een doeltreffende controle kan verrichten en ingeval het medisch onderzoek bestaat in een botonderzoek, de arts, die het onderzoek heeft verricht, zal worden gevraagd een attest op te maken dat volgende gegevens bevat: (1) omstandigheden waaronder het botonderzoek werd verricht, (2) instemming van de minderjarige, (3) aanwezigheid van een tolk, (4) aanwezigheid van een begeleider, (5) resultaat van de uitgevoerde preventieve tests vooraleer het botonderzoek wordt verricht en (6) het resultaat van het onderzoek, daaronder begrepen de foutenmarge.

Niettegenstaande de vereisten waaraan de verslaggeving over het medisch onderzoek moet voldoen bevat de beslissing slechts volgende conclusie van het medisch onderzoek:

"Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Mohammadi Hussein op datum van 12 februari 2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is."

Verzoeker kan derhalve niet nagaan of het onderzoek werd gevoerd zoals door de Wet is voorgeschreven.

Zodat,

Uit de bestreden beslissing moet worden afgeleid dat de heer Minister van Justitie de bestreden beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

De heer Minister van Justitie heeft de bestreden beslissing, bijgevolg, genomen met schending van de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.”.

Beoordeling

11. De verzoeker voert aan dat hij niet kan nagaan of het onderzoek werd gevoerd zoals door de wet is voorgeschreven, nu de bestreden beslissing slechts een conclusie bevat van het medisch onderzoek. Het is evenwel niet vereist dat de medische rapporten bij of in de beslissing worden gevoegd. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing immers afdoende formeel gemotiveerd door het overnemen van de conclusie van de arts.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een vierde middel voert de verzoeker het volgende aan:

“VIERDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT

Doordat,

De heer Minister van Justitie de bestreden beslissing heeft genomen met schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Terwijl,

MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, pp. 49:

"Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding"

Uit de aanbevelingen van het platform 'kinderen op de vlucht' dd. 16 november 2004 blijkt dat het drievoudig medisch onderzoek dat de dienst Voogdij laat uitvoeren om de leeftijd van een niet-begeleide minderjarige te bepalen in casu geen geschikte methode was om de leeftijd van verzoeker te bepalen:

Van de drie onderzoeksmethoden wordt vooreerst oneigenlijk gebruik gemaakt om, op basis van de resultaten ervan, tot een leeftijdsbepaling te komen van de onderzochte persoon.

De referentieresultaten van de drie onderzoeksmethoden kunnen evenmin worden toegepast op personen van gelijk welke origine: de onderzoeken gebeurden immers op blanke personen.

Zodat,

Uit de bestreden beslissing moet worden afgeleid dat de Minister van Justitie de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een drievoudig medisch onderzoek dat de leeftijd van verzoeker niet correct kon vaststellen.

De heer Minister van Justitie heeft de bestreden beslissing, bijgevolg, genomen met schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is gegrond.”.

Beoordeling

13. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de dienst Voogdij de plicht in om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De verzoeker voert weliswaar aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt doordat zij genomen is op basis van een drievoudig medisch onderzoek dat zijn leeftijd niet correct kon vaststellen. De arts heeft evenwel gebruik gemaakt van de gangbare medisch-wetenschappelijke methodes, met objectieve parameters en dit met het oog op een leeftijdsbepaling. De verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek op de onderzoeksmethode, zonder in concreto aan te tonen dat het drievoudige onderzoek van de arts, waarop de bestreden beslissing steunt, onzorgvuldig is verlopen of dat diens bevindingen onbetrouwbaar zijn zodat de dienst Voogdij er zich bij het nemen van de beslissing niet op kon baseren.

Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 juni 2011,
door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen